

τοῦ καταστάσει ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ.

Ἡ «ἐβδομηκοστὴ» ἐκείνη «ἐβδομάς» μεθ' ὧν τῶν λεπιομερειῶν τῆς δοκιμασίας τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ, οὐχὶ μόνον ἐπετέλεσε τὸν σκοπὸν τῆς δοκιμασίας τοῦ συστήματος ἐκείνου, ἀλλ' ἐπίσης αὕτη ἐπρομηθεύθη ἡμῖν εἰδικῶς ὡς τυπικὴ ἀναπαράστασις παρομοίας δοκιμασίας τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου ἢ Πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ ὀνομαζομένου «Χριστιανικὸς κόσμος», καὶ «Βαβυλῶν», κατὰ τὴν διάρκειαν ἑπτὰ ἐπίσης ἀντιστοιχῶν ἐτῶν, ἅτινα ἤρχισαν τὸν θερισμόν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου — τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1874 μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1881. Ὁ «Χριστιανικὸς αὐτὸς κόσμος», ἢ «Βαβυλῶν», ὁμολογεῖ δι βλέπει τὴν ἀποτυχίαν τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ τοῦ Σαρκικοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἀξιοῖ δι αὐτὸς εἶνε τὸ ἀληθὲς πνευματικὸν σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ δι εἶναι εἰσιμος, ἀναμένων, καὶ πρόθυμος νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ὅπως ἄρξῃ καὶ ἐξουσιάσῃ ἐν δικαιοσύνῃ, διδάξῃ δὲ καὶ εὐλογῆσῃ πάντα τὰ ἔθνη, ἀκριβῶς ὡς ἐπηγγέλλετο ταῦτα καὶ τὸ Ἰουδαϊκὸν σύστημα. Ὁ παρῶν αἰὼν ὁμοιάζει ἐπίσης πρὸς τὸν τυπικὸν ἐκεῖνον αἰῶνα κατὰ τὸ γεγονός δι οἱ τότε ἄρχοντες καὶ ἡγέται τοῦ λαοῦ εἶχον περιέλθει εἰς τὸ σημεῖον ὥστε νὰ θεωρῶσι τὰς ὑποσχέσεις περὶ ἐλευσομένου Μεσσίου ὡς μεταφορικὰς ἢ εἰκονικὰς ἐκφράσεις αἱ κοινότεραι δὲ λαϊκαὶ τάξεις καὶ μόνον προσεδώκουν προσωπικὸν Μεσσίαν. Οἱ μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων εὐπαίδευτοι, τότε, δὲν ἐπίστευον εἰς τὴν ἔλευσιν προσωπικοῦ Μεσσίου, καὶ ἤλπιζον δι τὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτῶν ἔθνος ἠθελὲ ποτε θριαμβεύσει ἐπὶ τῶν ἄλλων ἔθνων, δυνάμει τῶν ὑπεριτέρων αὐτοῦ νόμων, καὶ ἐκπληρώσει οὕτω πάντα ὅσα ὁ κοινὸς λαὸς ἐπίστευεν δι ἀπητεῖτο προσωπικὸς Μεσσίας ὅπως ἐκπληρώσῃ. (Τοιαύτη δ' εἶναι εἰσέτι ἡ δοξασία ἣν πρεσβεύουσιν οἱ «εὐπαίδευτοι» Ἰουδαῖκοι διδάσκαλοι, ἢ Ραββῖνοι, οἵτινες ἐρμηνεύουσι τὰς περὶ Μεσσίου προφητείας ὡς ἐχούσας τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτῶν ἔθνος, καὶ οὐχὶ εἰς ἀτομικὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς προφητείας τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἐφαρμό-

ζουσι ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν παθημάτων) Ἐφαρμόζοντες ἐμπράκτως τὴν θεωρίαν των ταύτην, ἐξαπέστελλον ἱεραποστόλους ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον ὅπως προσηλυτίσωσι τὸν κόσμον εἰς τὸν Νόμον τοῦ Μωϋσέως, ἐλπίζοντες τοιοῦτοτρόπως νὰ πλησιάσωσι καὶ «εὐλογήσωσι πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς» ἀνεξαρτήτως προσωπικοῦ Μεσσίου. Μέχρι τοιοῦτου δὲ σημείου ἦν τοῦτο ἀληθές, ὥστε ὁ Κύριος ἡμῶν ὑπέδειξε τοῦτο εἰπών, «Περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον».

Πόσον ὁμοία πρὸς τὴν θεωρίαν ἐκείνων εἶναι ἡ θεωρία τοῦ κατ' ὄνομα «Χριστιανισμοῦ» τῆς σήμερον! Ὁ κοινὸς λαὸς, διὰν τις ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὸ γεγονός δι' ὃ ὁ Κύριος ὑπεσχέθη δι' ὃ θέλει ἐλθεῖ καὶ πάλιν, καὶ δι' οἷ τε ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται προεῖπον δι' ἡ Χιλιετῆς τοῦ Χριστοῦ Βασιλεία ἢ οἱ Καιροὶ τῆς Ἀποκαταστάσεως, ἤθελον προκύψει ἐκ τῆς Δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν (Πράξ. γ'. 19—21), κλίνει ν' ἀποδεχθῇ τὴν ἀλήθειαν, καὶ χαρῇ δι' αὐτὴν, ὡς ἐπρατιεν ἀκριβῶς παρομοία τις τάξις κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Χριστοῦ ἔλευσιν. Σήμερον ὁμως, ὡς καὶ πρὸ χιλίων ἑνεακοσίων ἐτῶν, οἱ ἄρχιερεῖς καὶ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ πρεσβεύουσι μᾶλλον ἀνεπτυγμένην (;) τινὰ δοξασίαν. Οἱ τοιοῦτοι ἀξιοῦσιν δι' αἱ ὑποσχέσεις τῶν Γραφῶν περὶ τῶν εὐλογιῶν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, αἱ περὶ εἰρήνης ἐπὶ γῆς καὶ εὐδοκίας ἐν ἀνθρώποις προρρήσεις, δύναται μόνον καὶ δέον νὰ κατασιῶσι γεγονότα διὰ τῶν ἰδίων τῶν προσπαθειῶν καὶ ἀγώνων, διὰ τῶν ἱεραποστολῶν, κλπ., ἄνευ τῆς προσωπικῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ ἀκυροῦσιν οὕτω τὰς περὶ δευτέρας ἐλεύσεως καὶ μελλούσης Βασιλείας ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ!

Οἱ νῦν ἄρχιερεῖς καὶ ἄρχοντες, ὁ «κλῆρος» τοῦ «Χριστιανισμοῦ», ἀπατῶντες ἑαυτοὺς καὶ τὸν λαόν, ἀξιοῦσι, καὶ καθ' ἃ φαίνεται πιστεύουσιν, δι' αἱ ἱεραποστολικαὶ αὐτῶν προσπάθειαι μέλλουσιν ἀκριβῶς νὰ ἐπιτύχωσι, καὶ δι' ἃ, ἄνευ τοῦ Κυρίου, οὗτοι εὐρίσκονται εἰς τὰς παραμονὰς τῆς παρ' αὐτῶν εἰσαγωγῆς εἰς τὸν κόσμον πασῶν τῶν εὐλογιῶν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, αἵτινες ἐκτίθενται ἐν ταῖς Γραφαῖς.

Ἡ βάσις τῆς τοιαύτης φρεναπάτης ἔγκειται ἐν μέρει εἰς τὸ γεγονός καθ' ὃ ἡ αὔξησης τῆς γνώσεως καὶ τὸ περιτρέχειν τῶν ἀνθρώπων ἀνά τὸν κόσμον, τὰ συμβαίνοντα κατὰ τὴν «Ἡμέραν» αὐτὴν «τῆς Ἑτοιμασίας Αὐτοῦ», ὑπῆρξαν εἰδικῶς εὐνοϊκά εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ ἐμπορίου τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, καὶ εἰς τὴν κατὰ συνέπειαν αὔξησιν τῆς κοσμικῆς εὐημερίας. Τὸν ἔπαινον καὶ τὴν τιμὴν διὰ πάντα ταῦτα ἡ Βαβυλῶν ἀπαθῆστατα οἰκειοποιεῖται εἰς ἑαυτήν, παρουσιάζουσα πάντα τὰ τοιαῦτα πλεονεκτήματα ὡς ἀποτελέσματα τῆς πρὸς ἐκχριστιανισμόν τοῦ κόσμου δράσεως καὶ ἐνεργοῦ αὐτῆς ἐπιρροῆς. Μεθ' ὑπερηφανείας δεικνύει τὸ «Χριστιανικὸν» ἔθνος τῆς Μεγάλης Βρετανίας, καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐημερίαν αὐτῆς, ὡς προϊόντα τῶν Χριστιανικῶν αὐτῆς ἀρχῶν. Ὅποια ὁμως εἶναι πράγματι τὰ γεγονότα,

Ἐκαστον βῆμα προόδου, τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσε τὸ ἔθνος τοῦτο, ἢ οἰονδήποτε ἄλλο ἔθνος, ὑπῆρξε τοιοῦτον κατ' ἀναλογίαν τῶν καταβληθειῶν προσπαθειῶν πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ ζυγοῦ τῆς καταδυναστείας τῆς Βαβυλῶνος. Καθ' ὅσον ἡ Μεγάλη Βρετανία ἀπεινάξε τὰς πέδας τῆς παπικῆς τυραννίας, ἀναλόγως καὶ εὐημέρησε καθ' ὅσον δὲ αὕτη ἐξηκολούθησε διακρατοῦσα καὶ ἐπηρεαζομένη ὑπὸ τῶν παπικῶν δογμάτων, περὶ ἐνότητος ἐκκλησίας καὶ πολιτείας, περὶ θεοθεν διωρισμένης βασιλικῆς καὶ ἱερατικῆς ἐξουσίας καὶ δυναστεύσεως, καὶ νὰ ὑπήκη εἰς τὴν τυραννίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν καὶ βαθμὸν διατελεῖ εἰσέτι ὑπὸ ἔκπτωσιν καὶ εὐτέλειαν.

Ἡ διὰ χρυσὸν ἀπληστία καὶ ἡ διὰ ἰσχὺν καὶ ἐξουσίαν φιλοδοξία ὑπῆρξαν τὰ ἐνεργὰ αἷτια, διὰ τῶν ὁποίων οἱ λιμένες τῶν εἰδωλολατρικῶν χωρῶν διηνοίχθησαν ἀκουσίως αὐτῶν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν οὕτω καλουμένων Χριστιανικῶν ἐθνῶν, εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καὶ Γερμανικὸν ρούμιον καὶ ὄπιον, καὶ εἰτὸν Ἀμερικανικὸν καπνὸν καὶ οὐῖσκυ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐλογία τῶν εἰδωλολατρικῶν ἐθνῶν οὐδεμίαν θέσιν εἶχον εἰς τὰς τοιαύτας προσπαθείας. Ἴδου ἐν ἐλάχιστον, φαινομικῶς, καὶ πρόσφατον ἱστορικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ ἐξεγείρη τὴν συνείδησιν τῶν οὕτω καλουμένων Χριστιανι-

κῶν ἐθνῶν ἐὰν ταῦτα ἔχωσι τοιαύτην. Ὁ Μωαμεθανὸς Ἐμίρης τοῦ Νούπ, τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, ἀπέστειλεν ἐσχάτως τὴν ἐπομένην παράκλησιν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Crowther, τῆς ἐν Νίγερ Ἱεραποστολῆς:—

«Δὲν πρόκειται περὶ ἐκτενοῦς τινος ζητήματος πρόκειται περὶ τοῦ μπαράσα [ρουμίου]. Μπαράσα, μπαράσα, μπαράσα! Τοῦτο κατέστρεψε τὴν χώραν μας, τοῦτο κατέστρεψε φοβερὰ τὸν λαόν μας. Τὸ μπαράσα φέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους μας τὴν παραφροσύνην. Σὰς παρακαλῶ, Μαλάμ Κίπ, μὴ λησμονήσητε τὸ παρὸν γράμμα. Διότι θὰ παρακαλέσωμεν αὐτὸν (τὸν κ. Crowther) ὅλοι, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἱερεῖς [τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἱεραποστολικῆς Ἐταιρείας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας] ἵνα οὗτοι παρακαλέσωσι τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας [τὴν Κεφαλὴν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας] νὰ ἀπαγορεύσῃ τὸ νὰ φέρωσι μπαράσα εἰς τὴν χώραν ταύτην».

Χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Προφήτου! Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ προφήτου, τοῦ ἀποστόλου Αὐτοῦ, πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο—τὸ ζήτημα τοῦ μπαράσα. Εἰπέ εἰς αὐτὸν, εἴθε ὁ Θεὸς νὰ τὸν εὐλογῆσῃ εἰς τὸ ἔργον τοῦ. Ταῦτα εἶναι λόγοι ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Μαλίκ, τοῦ Ἐμίρου τοῦ Νούπ».

Σχολιάζουσα τ' ἀνωτέρω ἐφημερίς τις τῆς Βαπτιστικῆς Ἐκκλησίας ἐπι φέρει:—

Ὁ ταπεινὸς αὐτὸς αἰθίοψ κυβερνήτης ἐκδηλοῖ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του τοιοῦτον διὰ τὸν λαόν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον οἱ Χριστιανοὶ μονάρχαι καὶ κυβερνήσεις δὲν ἠξιώθησαν εἰσεῖν νὰ ἐπιδείξωσι. Διότι οὐδεὶς ἀκόμη Εὐρωπαῖος Χριστιανὸς ἄρχων, καὶ οὐδεὶς Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἔκαμὸν ποτε παρομοίαν ἔκκλησιν ὑπὲρ τῶν λαῶν των. Εἰς ὅλους τοὺς Βασιλικούς λόγους ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῶν Βουλῶν, καὶ εἰς ὅλα τὰ διαγγέλματα τῶν Προέδρων ἡμῶν, οὐδέποτε ἐφάνη μέχρι τοῦτο παρομοία παράγραφος. Αἰσχος εἰς τοὺς ἡμετέρους Χριστιανούς ἄρχοντας! Τὸ κέρδος, ἡ ἐπάρατος δίψα διὰ χρυσόν, ἰδοὺ ὁ νόμος διὰ τοὺς ἐμπόρους, καὶ αὐτοὶ καὶ μόνον εἶναι οἱ εὐνοοῦμενοι, οἱ χαῦδευμένοι καὶ κύριοι τῶν κυβερνήσεων».

Ἐρωτῶμεν, λοιπὸν, ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθείας, Διατὶ ὀνομάζονται αὗται Χριστιανικαὶ Κυβερνήσεις; Καὶ αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἀποτελεῖ ἑξαίρεσιν, καίτοι τόσον καὶ τόσον ἐπιμένουσι νὰ ὀνομάζωσι ταύτην Χριστιανικὴν Κυβέρνησιν, ἐνῶ αὕτη φρονίμως ποιῶσα, δὲν ἀναγνωρίζει δι' ἑαυτὴν τίτλον οὔτινος δὲν εἶναι ἀξία, καίτοι παρακινεῖται εἰς τοῦτο παρὰ ζηλωτῶν ὀπαδῶν

τῶν ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων. Πελώρια φορτία ρουμίου ἔξαποσιέλλονται διαρκῶς ἐκ Βοστώνης εἰς τὴν Ἀφρικήν, χωρὶς ἢ κυβέρνησις νὰ παρεμποδίση ταῦτα, ἀλλὰ τοῦναντίον, μὲ τὴν τελείαν αὐτῆς συγκατάθεσιν ἐνῶ, ἀφ' ἑτέρου, αὕτη παρέχει ἀδείας εἰς δεκάδας χιλιάδων ἐμπόρων ὅπως κατασκευάζωσι καὶ ἐξοδεύωσιν εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῆς πολίτας τὸ τρομερὸν «πύρινον ὕδωρ» (οἰνόπνευμα), τὸ ὁποῖον καθίσταται διπλασίως ἐπιβλαβὲς καὶ δελεαστικὸν διὰ τοῦ ὅτι οὗτοι καλοῦσι διῦλισμόν, τούτέστι διὰ τῆς νομιμοποιημένης ἀναμίξεως ἐντὸς αὐτοῦ δρασικωτάτων δηλητηρίων. Πάντα ταῦτα, καὶ πλείονα τούτων, δικαιολογοῦνται ὑπερασπίζονται καὶ ὑποστηρίζονται ὑπὸ «Χριστιανῶν» πολιτικῶν καὶ κυβερνητῶν τῶν οὕτω καλουμένων «Χριστιανικῶν» ἔθνῶν — δι' ἔσοδα, ὡς ὁ εὐχερέστερος τρόπος τῆς εἰσπράξεως παρὰ τοῦλαοῦ μέρους τῶν ἀναγκαίων ἐξόδων τῆς κυβερνήσεως. Ἐναμφιβόλως ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι ἐκφρασιμὸς τοῦ εὐτελεσιτάτου καὶ χειρίστου εἴδους. Πᾶς σκεπτόμενος ἄνθρωπος δέον νὰ ἴδῃ πόσον δὲν ἔχει τὴν θεσιν τοῦ τὸ ὄνομα Χριστιανός, ἀποδιδόμενον καὶ εἰς τὰς ἀρίστας ἀκόμη τῶν νῦν κυβερνήσεων. Ἡ ἀπόπειρα τοῦ νὰ προσαρμόσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῶν «βασιλειῶν τοῦ κόσμου τούτου», τῶν ἀρχομένων ὑπὸ «τοῦ ἄρχοντος τοῦ κόσμου τούτου» — τοῦ Διαβόλου, — καὶ ἐμπεποτισμένας μὲ «τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου», περιήγαγεν εἰς ἀμηχανίαν πᾶσαν εἰλικρινῆ Χριστιανικὴν καρδίαν, βαυκαλιζομένην ὑπὸ τῆς πλάνης τοῦ νὰ ἐκλαμβάνῃ τὰς παρούσας κυβερνήσεις τοῦ κόσμου ὅτι εἶναι ὑπὸ οἰανδήποτε ἔποψιν Βασιλείαι τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ κ. Farrar (ὁ συγγραφεὺς τοῦ καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν μεταφρασθέντος «Βίου τοῦ Ἰησοῦ») γράφων εἰς τὴν «Σύγχρονον Ἐπιθεώρησιν» (Contemporary Review), λέλει.

«Τὴν ἀρχαίαν πλεονεξίαν τῆς δουλεμπορίας τὴν διεδέχθη ἡ μάλλον ὀλεθρία πλεονεξία τοῦ ποτο-πώλου. Οἱ πατέρες ἡμῶν συνέτριψαν ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς Ἀφρικῆς ζυγὸν μαστίγων, ἡμεῖς δὲ ὑπετάξαμεν τὰς αὐτόχθονας φυλάς εἰς ζυγὸν οχορπίων. Ἡμεῖς διηνοίξαμεν εἰς τὸ ἐμπόριον τοὺς ποταμοὺς τῆς Ἀφρικῆς μόνον καὶ μόνον ὅπως διοχετεύσωμε; δι' αὐτῶν τὸν θερίζοντα φλεγέθοντα τοῦ οἰνοπνεύματος, αἱματηρότερος

καὶ μαλλον ἐπάρατος τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἄλλος καταχθόνιος ποταμὸς δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἔνεκρῶθη πλέον τελείως ἢ συνείδησις τοῦ ἔθνους»;

Ἀπαντῶμεν, Οὐχί! Τὸ ἔθνος οὐδέποτε ὑπῆρξε Χριστιανικὸν τοιοῦτον, καὶ συνεπῶς οὐδέποτε ἔσχε Χριστιανικὴν συνείδησιν ἢ Χριστιανικὸν πνεῦμα. Τὸ πολὺ δ, τι δύναται νὰ λεχθῆ περὶ αὐτοῦ εἶναι, ὅτι τὸ φῶς τῶν ἀληθῶς ἀφιερωμένων τέκνων τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν, ἐξηυγένησε ἢ σχυρυνεν καὶ ἐξηνάγκασεν εἰς μέτρον τι ἡθικῆς μεταρρυθμίσεως τὸ δημόσιον συναίσθημα τῶν ἐθνῶν αὐτῶν, ἐν τοῖς ὁποίοις τὰ ἀληθῆ τέκνα τοῦ Θεοῦ «λάμπουσιν ὡς φωστῆρες».

Κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπίσης τρόπον ἄλλο παρόμοιον ἀποιρόπαιον ἐμπόριον ἐπεβλήθη διὰ βίας ἐπὶ τῆς Κίνας καὶ Ἰαπωνίας, εἰς πεῖσμα τῶν ἐντόνων αὐτῶν διαμαρτυριῶν, — παρὰ τῶν αὐτῶν Χριστιανικῶν (,) κυβερνήσεων. Κατὰ τὸ 1840 ἡ Μεγάλη Βρετανία ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῆς Κίνας, τὸν καλούμενον «Πόλεμον τοῦ Ὀπίου», ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὴν Σινικὴν κυβέρνησιν, ἣτις ἐπεθύμει νὰ προστατεύσῃ τὸν λαὸν αὐτῆς ἀπὸ τῆς φρικώδους ἐκείνης ἀρᾶς, ἀπὸ τοῦ νὰ παραδεχθῆ δηλ. τὸ ρηθὲν ἐμπόρευμα. Ὁ πόλεμος κατέληξεν εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος κατὰ τὸ συμφέρον τοῦ διαβόλου. Τὰ Ἀγγλικὰ πολεμικὰ κατέστρεψαν χιλιάδας ὑπάρξεων καὶ κατοικιῶν, καὶ ἐξηνάγκασαν τέλος τὸν ἐθνικὸν ἄρχοντα τῆς Σινικῆς νὰ ἀνοίξῃ τὴν αὐτοκρατορίαν εἰς τὸν διὰ τοῦ ὀπίου βραδὺν θάνατον — τὸν ἐκβαχευμὸν τῆς Κίνας. Τὸ καθαρὸν εἰσόδημα τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως ἐκ τοῦ δηλητηρίου τούτου, μετὰ τὴν πληρωμὴν μεγάλων δαπανῶν πρὸς εἰσπραξίν τῶν ἐσόδων, ἀνῆλθε, κατὰ τὴν ἐπίσημον ἔκθεσιν τὴν δημοσιευθεῖσαν κατὰ τὸ 1872, εἰς ὑπὲρ τὰ 185,000,000 φράγκα, ἀπέναντι τῶν ἐσόδων τοῦ προηγουμένου ἔτους. Τὰ 185,000,000 φράγκα κατ' ἔτος ὑπῆρξεν ἡ κυρία ἀφορμὴ ἡ ὑπαγορευσασα τὸν πόλεμον ἐκεῖνον, ὅλως ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον οἰουδήποτε ἐλατηρίου ἀγάπης διὰ τὴν παροῦσαν ἢ καὶ τὴν μέλλουσαν εὐημερίαν τῶν Κινέζων.

Ἡ ἐν τῇ συνθήκῃ παρεμβληθεῖσα περικοπή, ἡ προνοοῦσα περὶ προστασίας τῶν Χριστιανῶν Ἱεραποστόλων, ἦν ἀπλῆ «βοῦκκα» πονήρως ριφθεῖσα εἰς τὸ μέσον ὅπως κατευνάσῃ

τὰς συνειδήσεις τῶν φιλοδικαίων ἐκ τοῦ λαοῦ — καὶ ὅπως κάμη ὥστε τὸ μέγα ἔγκλημα νὰ παρασταθῇ ὡς ἔλεος, ἐργασθὲν ἐν φιλανθρωπία. Ἐν τῇ συνθήκῃ, εἰς τὸ τέλος τοῦ πολέμου, λιμένες τινὲς ἐκηρύχθησαν ἐλεύθεροι ἢ ἀνοικτοὶ εἰς τὸ Ἄγγλικόν ἐμπόριον, παρόμοιαι δὲ ἄλλαι συνθῆκαι μετὰ ἄλλων ἔθνῶν ἐπηκολούθησαν καὶ συνεπῶς ἀγαθὰ τινα ἀποτελέσματα προῆλθον ἐκ τῶν τοιούτων συνθηκῶν. Ἐν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν ἦν ἡ διάνοιξις τῆς Κίνας εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πολιτισμοῦ τὸ γεγονός δὲ ὅμως ὅτι ὀλίγοι τινὲς ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐξεδήλωσαν αὐτοθυσίαν καὶ ἀνέλαβον νὰ διδάξωσιν εἰς τὸν λαὸν τινὰς τῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης, δὲν πρέπει νὰ καταγραφῇ εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ Βρεττανικοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποίου ὁ κύριος σκοπὸς ἦν τὸ ἐμπόριον, καὶ τὸ ὅποιον, δι' ἀπλησίαν χρυσοῦ, καὶ οὐχὶ διὰ τὸ καλὸν τῶν Κινέζων, ἢ διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διεξήγαγεν ἀνίερον καὶ ἀδικὸν πόλεμον κατὰ λαοῦ μὴ ὄντος τόσον ἐμπείρου εἰς τὴν σατανικὴν αὐτὴν τέχνην.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων κακιῶν ὁ λεγόμενος « Χριστιανικὸς κόσμος » ἐδίδαξεν εἰς τὰ ἔθνη τὰς χειρίστας ἐκφάνσεις τῆς εἰδωλολατρίας, τὴν εἰδωλολατριάν τοῦ ἐγῶ, τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἰσχύος, διὰ τὰ ὁποῖα, ἄνθρωποι καὶ ἔθνη, τοὺς Χριστιανοὺς ἐπαγγελλόμενοι, εἰσὶ πρόθυμοι νὰ ἐξαπατήσωσι, νὰ βλάψωσι καὶ ἀκόμη νὰ σφάξωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἐδίδαξεν ἐπίσης εἰς ταῦτα τὴν βλασφημίαν καὶ τὴν ἀνοσιολογίαν εἰς πᾶσαν γλῶσσαν διότι τὸ πλήρωμα παντὸς πλοίου, πάσης ἐθνικότητος Χριστιανισμὸν ἐπαγγελλομένης, βλασφημεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ἐνῶ τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐπιρροή τῶν οὕτω καλουμένων Χριστιανικῶν ἔθνῶν, ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν ἐξῆλθον ἐπίσης εὐγενεῖς τινες ἱεραπόστολοι καὶ στρατιῶται τοῦ σταυροῦ, πραγματικοὶ τινες δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐπίσης ἄλλοι ἦτιον εὐγενεῖς, δοῦλοι ἀνθρώπων — ὅπως δὴ ποτε, ἐν συνόλῳ μικρά τις δρᾶξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἵτινες μετέβησαν νὰ εἰπῶσιν εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ.

Οὐχὶ ὅμως οἱ θερμοὶ καὶ εἰλικρινεῖς ἱεραπόστολοι ἀλλ' οἰοῖκοι μένοντες εὐέλπιδες καὶ αἰσιόδοξοι ὑπάλληλοι τῶν ἱεραποστο-

λικῶν εταιρειῶν, εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ἔχουσι μικρὰν ἰδέαν, καὶ συχνάκις ἐλάχιστον πραγματικὸν ἐνδιαφέρον, ὑπὲρ τῆς εἰς ξένας χώρας ἀληθοῦς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, καὶ τῶν ὁποίων αἱ βλέψεις συγκεντροῦνται κυρίως ἐπὶ τῶν κατ' ἔτος εἰσπρατιομένων καὶ δαπανωμένων μεγάλων ποσῶν, καὶ οἵτινες φαντάζονται τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον σχεδὸν ἐπεστραμμένον εἰς τὸν Χριστὸν, τὰς δὲ προσπαθείας τῶν ὡς ἐγγιζούσας νὰ καταλήξωσιν εἰς τὰς ὑποσχεθείσας εὐλογίας τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ἄνευ τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου

Ἱεραπόστολοι, οἵτινες εἰργάσθησαν εἰς ξένας χώρας, ἐκφράζονται ἐν γένει λίαν ἀποθαρρυντικῶς, ἐξαιρέσει μόνον ὅταν δύνανται νὰ ὑπεκκαύσωσι καὶ διεγείρωσι τὰς ἐλπίδας τῶν δι' ὑποθέσεων κειμένων ἐκτός τῆς πραγματικῆς πείρας καὶ ὑγιοῦς κρίσεως. Οὕτω, εἰς ἕξ αὐτῶν, ὁ Αἰδ. J. C. R. Ewing, Δρ. Θ. — ὅστις ἐδαπάνησεν ἐννέα ἔτη ὡς Ἱεραπόστολος εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τινα διάλεξιν ἣν ἔκαμεν ἐσχάτως ἐνώπιον τοῦ Συλλόγου τῶν Χριστιανῶν Νέων, ἐν Pittspurgh, Pa, τῆς Ἀμερικῆς, ἀνωμολόγησεν ὅτι τὰ παρόντα ἀποτελέσματα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν Ἱεραποστολικῶν προσπαθειῶν, δὲν τείνουσι μόνον εἰς τὴν κατάρριψιν τῶν εἰδωλολατρικῶν θρησκευμάτων, ἀλλ' εἰς τὴν κατάργησιν πάσης θρησκευτικῆς πίστεως, καὶ εἰς τὸ νὰ καταστήσωσι τὸν κόσμον ἀπίστους

Ἄλλ' ἔχει, εἶπεν, ἰσχυρὰς ἐλπίδας ὅτι τὸ ἐπόμενον αὐτῶν βῆμα ἔσεται ἀπὸ τῆς Ἀπιστίας εἰς τῆς Χριστιανισμὸν ἐλπίς μὴ βασιζομένη, βεβαίως, ἐπὶ τῆς λογικῆς τῶν πραγμάτων, ὡς ὄλων ἢ πεῖρα, ἐν ταῖς πεπολιτισμέναις χώραις, θετικώτατα ἀποδεικνύει. Ἐκ τῆς εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον δημοσιευθείσης ὁμιλίας του ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

« Αἱ Ἰνδαίαι εἰσὶν ὑπόχρεοι μᾶλλον εἰς τὴν ἔμμεσον καὶ ἄμεσον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπίδρασιν, ἢ εἰς διὰ ἄλλο ὃ Χριστιανισμὸς συντέεινε μεγάλως εἰς τὸ νὰ καταρρίψῃ τὴν ἀρχαίαν ἰδέαν τῶν ὑλικῶν θεοτήτων, καὶ ἀντ' αὐτῶν νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν ἰδέαν τῆς ὑπόρξεως ἐνὸς ὑπερτάτου Θεοῦ, τὴν ὁποίαν πρεσβεύουσι οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως [Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς]. [Ἡ μᾶλλον σαφεσιτέρα ταύτης δήλωσις ἠθέληεν εἶσθαι ὅτι οὗτοι πρεσβεύουσι τὴν κοινὴν τῆς Ἀθείας πεποίθησιν ὅτι ἡ φύσις εἶναι ὁ ὑπέρτατος καὶ μόνος Θεός].

« Μεταξὺ τῶν 263,000,000 τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας ἐκείνης ὑπάρ-

χουσι 10.000.000 νέοι, οἵτινες ὀμιλοῦσι τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν καὶ ἐκπαιδεύονται εἰς τὰς ἰδέας τῆς Δύσεως, τὰς ὁποίας διδασκόμεθα καὶ ἡμεῖς. Ἡ ἀνωτέρα φυλετικὴ τάξις εἶναι τελείως εὐπαιδευτος εἰς τὴν φιλολογοίαν, τὴν θρησκείαν καὶ τὰς ἐπιστημας, αἵτινες εἰσιν αἱ βάσεις τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ λαοῦ τῆς χώρας ταύτης. Ἡ ἀρχαία ἰδέα περὶ Θεοῦ ἐκδικητικοῦ, ὅστις δέον νὰ ἐξίλεωθῇ δι' ἀναριθμῆτων δώρων καὶ πολλῶν προσευχῶν, ὑπεχώρησεν εἰς τὸ νεώτερον πνεῦμα τῆς Ἀπιστίας. Οἱ εὐπαιδευτοὶ ἄνδρες τῆς Ἀνατολῆς δὲν πιστεύουσι πλέον εἰς τοὺς θεοὺς τῶν πατέρων των. Ἐγκατέλιπον αὐτοὺς πλέον διὰ πάντος, καὶ ἀντεκατέστησαν αὐτοὺς διὰ τῶν διδαγμάτων τοῦ Συνταγματάρχου Robert G. Ingersoll, τοῦ Pain τοῦ Βουλταίρου, τοῦ Brablaugh καὶ παντὸς ἄλλου θεϊστικοῦ καὶ ἀθεϊστικοῦ διδασκάλου. Ὁ αἰὼν ὅμως τοῦ σκεπτικισμοῦ θὰ παρέλθῃ ταχέως, καὶ ἡ Δύσις, ὡς ἔδωκεν εἰς τὰς Ἰνδίας τὰ ἑαυτῆς φρονήματα, θέλει ἀκριβῶς δώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστιανικοῦ Θεοῦ.

Οἱ νέοι τῶν Ἰνδιῶν ἐκπαιδεύονται καλῶς, εἶναι δὲ ὀξεῖς παρατηρηταί, νοήμονες, καὶ ἐνήμεροι εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἐκτὸς τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἔθνους, καὶ, ὅπερ ἤθελε φανῆ ἴσως παράδοξον, γνωρίζουσι καλῶς τὴν ἡμετέραν Ἀγ. Γραφήν. Πράγματι, γνωρίζουσι ταύτην τόσον καλῶς, ὥστε οὐδεὶς ἄλλος ἄνθρωπος μὴ καλῶς ἐξωκειωμένος πρὸς τὰς διδασκαλίας αὐτῆς, καὶ τὴν Χριστιανικὴν θεολογίαν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ δι' ἡτῶν εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσῃ ἐπιτυχῶς εἰς πάσας τὰς ἀντιρροήσεις τὰς ὁποίας οὗτοι φέρουσι κατ' αὐτῆς. Ἡ δημῶδης ἰδέα, δι' ἣν ὁ ἱεραπόστολος κάθηται ὑπὸ τὴν σκιαν δένδρου καὶ διδάσκει τοὺς περίξ αὐτοῦ συναθροισζομένους γυμνοὺς ἀγρίους, εἶναι ἀποτέλεσμα ἀγνοίας τῶν πραγμάτων. Εἰς τὰς Ἰνδίας ὁ ἱεραπόστολος συναντᾷ νοήμονας καὶ εὐπαιδευτοὺς ἄνδρας, καὶ ἀνάγκη νὰ ἡ καλῶς κατηρητισμένος ὅπως ἐξασκήσῃ ἐπ' αὐτῶν ἐπίδρασιν. Ἐκτὸς δὲ τοῦ προτερέματος τῆς νοημοσύνης οἱ Ἰνδοὶ εἶναι λαὸς ὠραίου παραστατικοῦ, προσηνεῖς, φιλόφρονες, ἄνθρωποι εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς, καὶ πολιτεύονται πρὸς πάντας τοὺς ξένους μετὰ τῆς μεγαλειέρας ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ».

Τὰ σοβαρὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ὁ ρηθὴς κύριος παραθέτε δὲν ἐγγυῶνται ὑπὲρ τῶν ἡκιστα λογικῶν ἐλπίδων τὰς ὁποίας λέγει δι' τρέφει. Ἡ πείρα ἀπέδειξεν ἀσφαλῶς μέχρι τοῦδε δι' τὰ ἀπειρότεχνα ἐπιχειρήματα τῶν ὀπαδῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων, τῶν ὁποίων αἱ πλάναι διαστρέφουσι καὶ φθειροῦσι τὴν ὁποίαν κατέχουσιν ἀλήθειαν, σπανίως ἐξασφαλίζουσι προσηλύτους, εἴτε ἐκ τῶν εἰλικρινῶν εἴτε καὶ ἐκ τῶν χλευαστῶν σκεπτικῶν. Ἀναμφιβόλως, οἱ τυφλοὶ καὶ μόνον δὲν δύνανται νὰ ἴδωσιν δι' εἰς τὰ χίλια ἑκατομμύρια τῶν εἰδωλολατρῶν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιστραφῶσιν εἰς τὴν κατά-

στας εἰς ἣν εὐρίσκονται τὰ τετρακόσια ἑκατομμύρια* τοῦ οὕτω καλουμένου Χριστιανικοῦ κόσμου, τὸ ζήτημα ἤθελεν εἶσθαι ὁποῖον ἀκριβῶς ἦτο καὶ κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν αἰῶνα (Ματθ. κγ'. 15), εἰάν οὗτοι δὲν ἤθελον εἶσθαι διπλασίως ἄξιοι ἀπωλείας, παρ' οὗ ἦσαν εἰς τὰς ἀρχικὰς αὐτῶν εἰδωλολατρικὰς δεισιδαιμονίας. Οὐδεὶς βεβαίως ὑγίης νοῦς θὰ ἠδύνατο νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ἐπιστροφή τῶν ἐθνικῶν εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν, εἰς ἣν διατελεῖ ὁ λεγόμενος Χριστιανισμός, ἤθελεν ἐκπληρώσει τὴν ὑπὸ τῶν προφητῶν περιγραφομένην Χιλιετῆ εἰρήνην καὶ εὐδοκίαν, καὶ ἦτις συνοπτικῶς περιλαμβάνεται ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διὰ τῶν λόγων, «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου», «γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς». — Λουκ. ια'. 2.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἐκπληκτικὸν τὸ ὅτι ἡ μάζα αὕτη τῶν τετρακοσίων ἑκατομμυρίων οἵτινες ὁμολογοῦσιν ὅτι ἀποτελοῦσι τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀποκαλοῦσιν ἑαυτοὺς Βασιλείαν Αὐτοῦ — «Χριστιανισμὸν» — ἀποκηρύττεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου, καὶ χαρακτηρίζεται παρ' Αὐτοῦ διὰ τοῦ μᾶλλον καταλλήλου ὀνόματος, τῆς Βαβυλῶνος, (ὡς μῖγμα, ἢ σύγχυσις); Εἶναι δὲ διόλου παράδοξον τὸ ὅτι, μὲ τὰ φρονήματα τὰ ὁποῖα οὗτοι ἔχουσι περὶ Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διαδόσεως αὐτῆς ἀνὰ ὅλον τὸν κόσμον, εἶναι παράδοξον λέγομεν ὅτι, οὗτοι ἤθελον εἶσθαι ἐντελῶς ἀνέτοιμοι διὰ τὴν πραγματικὴν Βασιλείαν, καὶ ἀπόθυμοι νὰ δεχθῶσι τὸν νέον Βασιλέα, ὅπως, διὰ παρομοίους λόγους, οἱ ἄρχοντες τοῦ τυπικοῦ οἴκου ἦσαν ἀνέτοιμοι κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν, Οὐδὲ δύναται δὲ νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι οἱ αὐτοκράτορες ἐκεῖνοι, βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, οἵτινες ἐξασκοῦσιν ἤδη τόσην ἰσχὴν καὶ ἐπιρροὴν διὰ τὸ ἑαυτῶν μεγαλεῖον, καὶ οἵτινες ἐξοπλίζουσι καὶ διατηροῦσιν ἑκατομμύρια ὀπλιτῶν ὅπως προσιατεύσωσι καὶ διατηρήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὰς αὐτοκρατορικὰς αὐτῶν ἀσωτείας καὶ κυριάρχους θέσεις,

* Ἐκ τῶν 400,000,000 αὐτῶν ἑκατομμυρίων οἱ Δυτικοὶ καὶ Ἀνατολικοὶ διεκδικοῦσι τὰ 280,000,000, ἐνῶ οἱ Διαμαρτυρόμενοι συμποσοῦνται εἰς 120,000,000.

θὰ προετίμων μᾶλλον νὰ ἴδωσιν ἑκατομμύρια σφαγιαζόμενα, καὶ ἄλλα ἑκατομμύρια μεταβαλλόμενα εἰς χήρας καὶ ὄρφανὰ, ὡς κατὰ τὸ παρελθόν, ἢ νὰ στερηθῶσι τὰ παρόντα αὐτῶν ἀγαθὰ **Καὶ δύνатаί τις ν' ἀπορήσῃ** ὅτι οὗτοι οὔτε ἐπιθυμοῦσιν, οὔτε προσμένουσιν, οὔτε πιστεύουσιν, εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς Βασιλείας, ἣτις ὑπόσχεται ἐν ταῖς Γραφαῖς, — βασιλείας, ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ ὑψηλοὶ, οἱ ὑπεροπτικοὶ καὶ ὑπερήφανοι θὰ ταπεινωθῶσι, καὶ οἱ ταπεινοὶ θὰ ἀνυψωθῶσιν εἰς γενικόν, προσῆκον καὶ προγεγραμμένον ἐπίπεδον. **Καὶ εἶναι ἐπίσης ἀπορίας ἄξιον**, ὅτι πάντες οἱ συμπαθῶς διακείμενοι πρὸς πᾶσαν μορφήν καταδυναστείας, ἀρπαγῆς, ἢ καταθλιπτικῶν μονοπωλίων, διὰ τῶν ὁποίων προσκίτῶνται, καὶ ἐλπίζουσι ν' ἀποκτήσωσιν, ἄδικα πλεονεκτήματα ὑπὲρ τοὺς ὁμοίους τῶν, — εἶναι τόσον βραδεῖς εἰς τὸ νὰ πιστεύωσιν εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Δικαιοσύνης, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὐδεμία ἀδικία, ἀπάτη καὶ πλεονεξία θέλει εἶσθαι ἀνεκτή, **Ἰδίως δὲ, δυνάμεθα ν' ἀπορήσωμεν** διατὶ οἱ τοιοῦτοι εἶναι τόσον βραδεῖς καὶ ἀπρόθυμοι νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἡ Βασιλεία αὕτη εἶνε πλησίον, μάλιστα ἐπὶ θύραις;

Οὐδὲ δυνάμεθα ν' ἀπορήσωμεν ὅτι οἱ μεγάλοι, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἄρχοντες τοῦ «Χριστιανικοῦ κόσμου», ἀποβλέποντες ἕκαστος αὐτῶν πῶς νὰ καρπωθῇ ὑλίκας ὠφελείας ἐκ τοῦ περὶ αὐτοὺς κύκλου ἢ Ἐκκλησ. συστήματος (Ἑσα. νοτ'. 11), ἀποτυγχάνουσι ν' ἀναγνωρίσωσι, καὶ ἐπομένως ἀπορρίπτουσι, τὸν ἤδη παρόντα πνευματικὸν Βασιλέα, ὡς οἱ διδάσκαλοι τοῦ σαρκικοῦ οἴκου ἀπέρριψαν Αὐτὸν, ὅποτε ἦτο παρῶν ἐν σαρκί. **Καὶ, ὅπως ὁ Κύριος ἀπέρριψεν, ἀπέκοψε καὶ ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ εἰς πῦρ θλίψεως, πολλοὺς ἐκ τῶν «φυσικῶν κλάδων» τῆς ἐλαίας, διατηρήσας μόνον ὡς κλάδους τοὺς ἀληθῶς Ἰσραηλίτας, δὲν παρίσταται πρόδηλον ὅτι, ἐν τῷ θερισμῷ τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἡ αὕτη σοφία δοκιμάζει τοὺς «ἀγρίους κλάδους» ἐπίσης (Ρωμ. ια'. 21, 22), καὶ ἀποκόπτει ἀπὸ τῆς εὐνοίας καὶ τοῦ πάχους τῆς ρίζης [τῆς Ἀβραμαϊαίας Ἐπαγγελίας] τὸ μέγα τοῦτο πλῆθος τῶν ὀνοματικῶν κλάδων, τῶν ὁποίων ὁ χαρακτήρ, αἱ βλέψεις καὶ διαθέσεις τυγχάνουσιν ὅλως ξένα καὶ ἀληθῶς ἄγρια — ἐντελῶς διάφορα τῆς ὑποσχέσεως καὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, ἅτινα**

ἐκπροσωποῦνται ἐν τῇ ρίζῃ.

Δὲν εἶναι οὐδόλως παράξενον ὅτι ὁ παρὸν θερισμὸς κατεργάζεται τὸν χωρισμὸν τῶν ἀληθῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τῶν ἀπλῶς ὀνομαζομένων τοιούτων, ὡς ἐπίσης παρόμοιον ἔργον χωρισμοῦ τῶν ἀληθῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τῶν κατ' ὄνομα τοιούτων ἐπετελέσθη κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν θερισμὸν. Εἶναι μόνον ὅτι λογικῶς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀναμένωμεν ὅτι ἤθελε συμβῆ, καὶ ἂν ἀκόμη οὐδεμία τοιαύτη ἀποκάλυψις ἐγένετο εἰς ἡμᾶς ἐν τῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, δεικνύουσα τὸ γεγονός τῆς ἀπορρίψεως τοῦ πλήθους, ὡς Βαβυλῶνος — Παράβαλλε, Ρωμ. ια'. 20—22 μὲ Ἀποκάλ. γ'. 16 ιη'. 4.

Ἡ ἀπόρριψις τῆς Βαβυλῶνος (τοῦ « Χριστιανικοῦ κάσμου »), εἰς τὸ 1878, ἦν ἡ ἀπόρριψις τοῦ πλήθους τῶν ὀνόματι τοιούτων, — τοῦ « στρατεύματος, » ὡς τοῦτο ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ ὅπως διακρίνη αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἁγιαστηρίου ἢ τῆς τάξεως τοῦ ναοῦ. Ἡ τάξις τοῦ ἁγιαστηρίου δὲν θέλει ἐγκαταλειφθῆ ἢ ἐρημωθῆ. Ὅχι, δόξα εἰς τὸν Θεὸν τὸ ἁγιαστήριον μέλλει νὰ δοξασθῆ ἢ δόξα τοῦ Κυρίου θέλει πληρώσει τὸν ναὸν Αὐτοῦ, ὅποταν καὶ ὁ τελευταῖος αὐτοῦ λίθος σιλωβωθῆ ἐγκριθῆ καὶ τοποθετηθῆ (Α'. Πέτρ. β'. 5, 6). Εἶδομεν ἤδη τίνι τρόπῳ τοιαύτη τις τάξις ἁγιαστηρίου ὑφίστατο δι' ὄλου τοῦ αἰῶνος, τίνι τρόπῳ ἐμολύνθη, καὶ πῶς τὰ πολύτιμα αὐτῆς σκεύη (ἀλήθειαι) ἐβεβηλώθησαν, τίνι δὲ τρόπῳ ἐπίσης ὁ καθαρισμὸς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πλάνης βαθμιαίως ἐπετελέσθη. Ἡ τάξις αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀληθῆς Ἐκκλησία, καθ' ὄλου τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα, καὶ καθ' ὃν χρόνον μάλιστα τὰ κατ' ὄνομα συστήματα ἀνεγνωρίζοντο εἰσέτι ἐν μέτρῳ, καὶ μέχρι τινὸς ἐχρησιμοποιοῦντο Μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν ὀνοματικῶν συστημάτων, ἤδη, ὡς καὶ κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν θερισμὸν, ἡ ἀληθῆς τάξις τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τοῦ Ἁγιαστηρίου καὶ μόνῃ, ἀναγνωρίζεται καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς στόμα Θεοῦ. Ὁ Κατὰφας, ἀρχιερεὺς τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα, ἐχρησιμοποιήθη ὡς ἄργανον Θεοῦ, ὅπως ἐκφράσῃ ἐν μέγα μάθημα καὶ προφητείαν, ὀλίγας καὶ μόνον ἡμέρας πρὸ τῆς ἀποκοπῆς καὶ ἀπορρίψεως τοῦ συστήματος ἐκείνου (Ἴδε Ἰωάν. ια'. 50, 51, 55, ιη'. 14). Οὐδεμίαν ὁμως ἔχομεν νύξιν ἐν ταῖς Γρα-

φαῖς, οὐδὲ λόγον τινὰ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Θεὸς ἐχρησιμοποίησέ ποτε ἢ ἀνεγνώρισε τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἐκεῖνο ἔθνος, τοὺς ἄρχοντας καὶ ἀντιπροσώπους αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ τὸ σύστημα τοῦτο ἀπερρίφθη. Τὸ αὐτὸ δὲ μάθημα δέον ν' ἀναγνωρισθῆ καὶ ἐνταῦθα, ἐν σχέσει πρὸς τὴν Βαβυλῶνα. Αὕτη «ἐξεμέσθη» ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Κυρίου, καὶ οὔτε ἡ φωνὴ τοῦ Νυμφίου οὔτε τῆς νύμφης θέλει ἀκουσθῆ ἐν αὐτῇ πλέον εἰς τὸν αἰῶνα — Ἀποκλ. ιη'. 23.

Εἶναι μάταιον νὰ πειρῶνται ἱκανοὶ νὰ συνηγορήσωσιν ὑπὲρ τοῦ ἑαυτῶν κύκλου ἢ διαμερίσματος ἐν τῇ Βαβυλῶνι, καὶ ἐνῶ γενικῶς παραδέχονται τὴν ὀρθότητα τῆς προφητικῆς εἰκόνας, νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν σύστημα ἢ τὸ ἰδιαίτερον αὐτῶν σωματεῖον, ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ χαρακτῆρος τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ὅτι, ἐπομένως, ὁ Κύριος δὲν καλεῖ αὐτοὺς ν' ἀποσυρθῶσιν ἐξ αὐτῆς κατὰ τύπους τε καὶ δημοσίως, ὡς ποτε ἠνώθησαν μετ' αὐτῆς.

Ἄς λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τῶν οἱ τοιοῦτοι ὅτι ζῶμεν ἤδη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ πρὸς ἀποχωρισμόν, καὶ ἄς ἐνθυμηθῶσιν τὴν δεδηλωμένην αἰτίαν, δι' ἣν ὁ Κύριος καλεῖ ἡμᾶς ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, ἣτοι «ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς». Ἄς ἀναλογισθῆ δὲ πᾶς τις διατι ἡ Βαβυλὼν ὀνομάζεται τοιαύτη. Προδήλως, συνεπεία τῶν πολλῶν αὐτῆς θρησκευτικῶν πλανῶν, αἵτινες, συγκεκερασμένοι μὲ ὀλίγα τινὰ στοιχεῖα θείας ἀληθείας, παράγουσι μεγάλην σύγχυσιν, καὶ συνεπεία τῆς ἐπὶ τῷ αὐτῷ συνελεύσεως μεγάλου καὶ ἀναμίκτου πλήθους ἀνθρώπων, διὰ τῆς τοιαύτης ἀναμίξεως πλανῶν, μετὰ ἀληθειῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τοιοῦτοι εἶναι διατεθειμένοι νὰ διακρατήσωσι τὰς πλάνας ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ἀληθείας, ἡ τελευταία αὕτη καθίσταται λέξις κενῆ ἐννοίας καὶ συχνάκις χεῖρόν τι. Ἡ τοιαύτη ἁμαρτία τοῦ διακρατεῖν καὶ διδάσκειν τὴν πλάνην ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ἀληθείας εἶναι ἁμαρτία εἰς τὴν ὁποίαν ἐνέχεται πᾶν σύστημα τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως. Ποῖον εἶναι τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐκεῖνο σύστημα, τὸ ὁποῖον ἤθελε δὲ βοηθήσει εἰς τὴν νοήμονα τῶν Γραφῶν ἔρευναν, ὅπως οὕτω ἀξήθησιν εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας; Ποῖον εἶναι τὸ σύστημα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον

δὲν ἤθελε παρεμποδίσει τὴν αὔξησιν σου ταύτην διὰ τε τῶν διδασκαλιῶν καὶ τῶν καθιερωμένων αὐτοῦ συνηθειῶν; Ποῦ εἶναι τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐκεῖνο σύστημα, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἠδύνασο νὰ ὑπακούσης εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου σου, καὶ κάμης ὥστε νὰ λάμπη τὸ φῶς σου; Ἡμεῖς οὐδὲν τοιοῦτον γνωρίζομεν.

Ἐὰν τινα τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ ἐκ τῶν εὐριοκομένων εἰς τὰ συστήματα ταῦτα δὲν κατανοῶσι τὴν ἑαυτῶν δουλείαν, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ τοιοῦτοι δὲν ἀποπειρῶνται νὰ κάμωσι χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας τῶν, διότι ὑπνώττουσιν εἰς ἣν ἐτάχθησαν θέσιν τοῦ καθήκοντος, καθ' ὃν χρόνον ὄφειλον νὰ ᾧσι δραστήριοι οἰκονόμοι καὶ πιστοὶ φύλακες ἢ φρουροί. (Α'. Θεσσαλ. ε'. 5, 6.) Ἄς ἀφυπνισθῶσιν οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄς πειραθῶσιν νὰ χρησιμοποιήσωσι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν φρονοῦσιν ὅτι ἔχουσιν ἄς ὑποδείξωσιν εἰς τοὺς μεθ' ὧν συνέρχονται πρὸς λατρείαν εἰς ποῖα σημεῖα αἱ δοξασαί τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὑπολείπονται τοῦ θείου σχεδίου, ποῦ αὗται ἀπομακρύνονται αὐτοῦ καὶ ἔρχονται εἰς ἄμεσον πρὸς αὐτὸ ἀντίθεσιν. Ἄς δείξωσιν εἰς αὐτοὺς πῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐγένεθη θάνατον ὑπὲρ παντὸς ἀνθρώπου πῶς τὸ γεγονός τοῦτο, καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέουσαι εὐλογίαι, θέλουσιν μαρτυρηθῆ ἔν ὠρισμένοις καιροῖς πρὸς πάντα ἄνθρωπον καὶ πῶς, εἰς «τοὺς καιροὺς τῆς ἀναψύξεως», αἱ εὐλογίαι τῆς ἀποκαταστάσεως θέλουσι ρεύσει εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἐπὶ πλέον ἄς δείξωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν ἄνω κλῆσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου, τοὺς αὐστηροὺς ὄρους καὶ συνθήκας, ὑφ' οὓς λογίζεται τις μέλας τοῦ σώματος, καὶ τὴν εἰδικὴν ἀποστολὴν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου ὅπως ὁ Κύριος λάβῃ κατ' αὐτὸν τὸν ἰδιαιτέρον αὐτὸν «λαὸν διὰ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ», ὅστις ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ μέλλει νὰ δοξασθῆ καὶ βασιλεύσῃ μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ ἀποπειραθῶσιν οὕτω νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴν ἐλευθερίαν τῶν καὶ κηρύξωσι τὰς ἀγαθὰς ἀγγελίας εἰς τὰς συναγωγὰς τῆς σήμερον, ἢ θὰ ἐπιτύχωσι νὰ ἐπιστρέψωσιν ὀλοκλήρους ἐκκλησίας εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἢ ἄλλως θὰ διεγείρωσιν ἐναντίον τῶν θύελλαν καταφορᾶς. Αναμφιβόλως

θὰ κηρύξωσιν ὑμᾶς ἀποσυναγώγους, καὶ θὰ ἀποχωρίσωσιν ὑμᾶς ἀπὸ τῶν συναστροφῶν αὐτῶν, καὶ θὰ εἰπῶσι καθ' ὑμῶν πᾶν πονηρὸν ῥῆμα ψευδόμενοι, ἕνεκεν τοῦ Χριστοῦ. Οὕτω δὲ πράτιοντες, πλεῖστοι, ἀναμφιβόλως, θὰ φρονῶσιν ὅτι προσφέρουσι λατρείαν εἰς τὸν Θεόν. Ἄλλ' ἔὰν ἢ εἰς τὸν Κύριον πίστις ὑμῶν εἶναι γνησία καὶ εἰλικρινής, ἢ παρηγορία ὑμῶν ἔσται ἀνεκκλάλητος ἐκ τῶν πολυτίμων ὑποσχέσεων Αὐτοῦ οἷαι αἱ εἰς Ἡσα. ἔσι. 5 καὶ Λουκ., σι'. 22 —, «Ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, σεῖς οἱ τρέμοντες τὸν λόγον Αὐτοῦ. Οἱ ἀδελφοί σας, οἵτινες σᾶς μισοῦσι καὶ σᾶς ἀποβάλλουσι ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, εἶπον, Ἔσ δοξασθῆ ὁ Κύριος [δηλ. πράτιομεν τοῦτο διὰ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου]: Πλὴν Αὐτὸς θέλει φανῆ εἰς χαρὰν σας ἐκεῖνοι δὲ θέλουσι κατασχυνθῆ». «Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφανίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου χάριτε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ». Πλὴν, «οὐαὶ ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἰπῶσι πάντες οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὰ αὐτὰ γὰρ ἐποίουν τοῖς ψευδοπροφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν».

Ἐὰν πάντες οἱ μεθ' ὧν συνέρχεσθε πρὸς λατρείαν, ὡς ἐκκλησία, εἶναι ἅγιοι — ἔὰν πάντες εἶναι σῖτος ἄνευ ζιζανίων ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν — ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συνητηθῆτε μὲ ἀξιόλογον λαόν, οἵτινες θέλουσι δεχθῆ τὰς ἀληθείας τοῦ θερισμοῦ μετὰ χαρᾶς. Ἐὰν ὁμως ὄχι, ἀνάγκη νὰ ἀναμένητε ὅτι ἢ παροῦσα ἀλήθεια θέλει διαχωρίσει τὸν σῖτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων. Καὶ μάλιστα, δεόν ὑμεῖς νὰ πράξητε τὸ μέρος ὑμῶν παρουσιάζοντες ἐνώπιον αὐτῶν αὐτὰς ταύτας τὰς ἀληθείας αἵτινες θὰ ἐπιτελέσωσι τὸν διαχωρισμόν.

Ἐὰν εἰσθε ἐκ τῶν νικῶντων ἁγίων, δεόν ἤδη νὰ εἰσθε καὶ ἐκ τῶν «θεριστῶν», ὅπως βάλητε ἐν τῷ ἀγρῷ τὸ δρέπανον τῆς ἀληθείας. Ἐὰν εἰσθε πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον, ἅξιοι τῆς ἀληθείας, καὶ ἅξιοι τῆς μετ' Αὐτοῦ συγκληρονομίας ἐν δόξῃ, θὰ αἰσθάνησθε χαρὰν συμμετέχοντες μετὰ τοῦ Ἀρχι-Θεριστοῦ ἐν τῷ παρόντι ἔργῳ τοῦ θερισμοῦ — ἀδιάφορον τὸ κατὰ πόσον ἠθέλετε εἰσθαὶ διατεθειμένοι, ἐκ φύσεως,

νά διολισθαίνητε ὁμαλῶς διὰ μέσου τοῦ κόσμου.

Ἐὰν ὑπάρχωσι ζιζάνια μεταξὺ τοῦ σίτου ἐν τῇ συναθροί-
θει ἧς ὑμεῖς ἀποτελεῖτε μέλος, ὡς πάντοτε συμβαίνει, ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ πᾶν θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὁποῖον σι-
χεῖον ἐν τῇ συναθροίσει ἀποτελεῖ τὴν πλειονότητα. Ἐὰν ὑπερι-
σχῆ ὁ σῖτος, ἡ ἀλήθεια τότε, ἐν φρονήσει καὶ ἀγάπῃ ἐκτιθεμένη
ἐνώπιον αὐτῶν, θὰ ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτῶν εὐνοϊκῶς, τὰ δὲ ζιζάνια
δὲν θὰ ἐπιθυμήσωσι νὰ παραμείνωσιν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἄλλ' ἐὰν
ἡ πλειονότης τῆς συναθροίσεως ἐκείνης εἶναι ζιζάνια — ὡς ἐν
γένει εἶναι νὰ ἐννέα δέκατα καὶ πλέον — τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
ἐν μεγίστῃ προσοχῇ καὶ φιλοφροσύνῃ ἐκθέσεως τῆς ἀληθείας
τοῦ θερικοῦ θέλει εἶσθαι ἡ ἐξέγερσις ἔχθρας καὶ ἰσχυροῦ
διωγμοῦ. Ἐὰν δὲ ἐπιμείνητε διακηρύττοντες τὰς ἀγαθὰς
ἀγγελίας, καὶ ἐκπομπέοντες τὰς ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐρρι-
ζωμένας πλάνας, τότε θὰ «ἀποκοπῆτε» ἀμέσως διὰ τὸ συμ-
φέρον τοῦ συστήματος, ἢ ἄλλως ἡ ἐλευθερία ὑμῶν θὰ περιο-
ρισθῆ μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε τὰ μὴ δύνασθε νὰ κά-
μητε νὰ λάμπῃ τὸ φῶς σας ἐν τῇ συναθροίσει ἐκείνῃ. Τὸ
καθῆκον ὑμῶν τότε εἶναι σαφές: Διακηρύξατε εἰς αὐτοὺς τὴν
πλήρη ἀγάπης μαρτυρίαν σας περὶ τῆς ἀγαθότητος καὶ σο-
φίας τοῦ μεγάλου σχεδίου τῶν αἰώνων τοῦ Κυρίου σας, καὶ, ἐκ-
θέτοντες εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ ἀποδείξεις σας, ἀποχω-
ρίσθητε ἀπ' αὐτῶν.

Ἐπάρχουσι ποικίλοι βαθμοὶ δουλείας μεταξὺ τῶν διαφόρων
αἰρέσεων τῆς Βαβυλῶνος — τοῦ «Χριστιανικοῦ κόσμου». Τινὲς
ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι μετ' ἀγανακτικῆς ἠθελον ἀπορρίψει τὴν
τελείαν καὶ ἀπόλυτον δουλείαν τῆς συνειδήσεως καὶ ἀτομικῆς
κρίσεως, ἧτις ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ, εἰσι τελείως πρό-
θυμοι νὰ δεσμευθῶσιν οἱ ἴδιοι, καὶ ἀνήσυχτοι νὰ δεσμεύωσι καὶ
ἄλλους, διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανονισμῶν καὶ δογμάτων
τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος τῶν Διαμαρ-
τυρομένων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ ἀλύσεις τούτων εἶναι ἐλαφρό-
τεραι καὶ μακρότεραι, ἢ αἱ ἀλύσεις τῆς Ρώμης καὶ τῶν σκο-
τεινῶν αἰώνων. Καὶ μέχρι τινὸς τοῦτο βεβαίως εἶναι καλόν,
— ἀληθῆς μεταρρύθμισις — ἐν βῆμα πρὸς τὴν ὀρθὴν κατεύ-
θυνσιν, — πρὸς τὴν τελείαν ἐλευθερίαν — πρὸς τὴν κατὰ-

στασιν εἰς ἣν διετελεῖ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἀποστολῶν. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ ἀνέχωνται κἂν νὰ φέρωσιν οἰασδήποτε ἀνθρωπίνους χειροπέδας; Πρὸς τί νὰ δεσμεύωμεν καθ' οἷονδήποτε τρόπον καὶ περιορίζωμεν τὰς συνειδήσεις ἡμῶν; Διατί νὰ μὴ σταθῶμεν ἀσάλευτοι ἐν τῇ πλήρει ἐλευθερίᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Χριστὸς ἠλευθέρωσεν ἡμᾶς; Διατί νὰ μὴ ἀντικρούσωμεν πάσας τὰς προσπαθείας τῶν ὁμοίως ἡμῖν σφαλλομένων ἀνθρώπων, τὰς τεινούσας νὰ δεσμεύσωσι τὴν συνείδησιν καὶ ἐμποδίσωσι τὴν ἔρευναν; — οὐχὶ μόνον τὰς προσπαθείας τοῦ ἀπομακρυσμένου παρελθόντος, τῶν σκοτεινῶν αἰώνων, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς τῶν διαφόρων μεταρρυθμιστῶν τοῦ μᾶλλον προσφάτου παρελθόντος; Διατί νὰ μὴ λάβωμεν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἤμεθα ὅπως ἦτο ἡ πρώτη ἀποστολικὴ Ἐκκλησία; — ἐλεύθεροι νὰ αὐξάνωμεν εἰς τὴν γνῶσιν ὡς ἐπίσης εἰς τὴν χάριν καὶ ἀγάπην, καθ' ὅσον ὁ «ὠρισμένος καιρὸς» τοῦ Κυρίου ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὸ φιλάνθρωπον Αὐτοῦ σχέδιον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τελείως;

Οὐδεὶς βεβαίως ἀγνοεῖ ὅτι ὁπόταν τις ἐνωθῆ πρὸς οἷονδήποτε τῶν ἀνθρωπίνων αὐτῶν συστημάτων, καὶ ἀποδεχθῆ τὴν «Ὁμολογίαν τῆς Πίστεως» αὐτῶν, δεσμεύει ἑαυτὸν ὅπως πιστεύῃ οὔτε ὀλιγώτερον οὔτε περισσότερον ἀφ' ὅτι τὸ «πιστεύω» αὐτῶν ἀναγράφει ἐπὶ οἷονδήποτε ζητήματος. Ἐὰν δὲ, εἰς πείσμα τῆς δουλείας εἰς ἣν οὕτως ἐκουσίως ὑπέχθησαν, ἤθελον ἀρχίσει νὰ σκέπτονται καὶ κρίνωσιν ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ νὰ λαμβάνωσι φῶς ἐξ ἄλλων πηγῶν, ὑπέρτερον τοῦ φωτὸς τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἐκ τοῦ συστήματος μετὰ τοῦ ὁποῖου ἠνώθησαν, τότε οὗτοι ἢ δεόν νὰ φανῶσιν ἀνειλικρινεῖς πρὸς τὸ σύστημα τοῦτο καὶ τὴν πρὸς αὐτὸ συνθήκην αὐτῶν, ὅπως οὐδὲν πιστεύωσιν ἀντικείμενον πρὸς τὴν «Ὁμολογίαν τῆς πίστεως» των, ἢ ἄλλως ἀνάγκη νὰ θέσωσι κατὰ μέρος τὴν τοιαύτην Ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οὕτως ὑπερτερήσει ἤδη διὰ τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας, καὶ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ τοιοῦτου συστήματος. Τὸ τοιοῦτον ἐκ μέρους τοῦ εἰλικρινοῦς ἐκζητητοῦ τῆς ἀληθείας διάβημα ἀπαιτεῖ χάριν, καὶ στοιχίζει τὴν καταβολὴν ἀγώνων ἐκ μέρους αὐτοῦ, ἠναγκασμένου, ὡς συχνάκις συμβαίνει, νὰ διαρρήξῃ εὐαρέστους σχέσεις καὶ συνα-

νασιτροφάς, καὶ νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὰς ἀνοήτους κατηγορίας τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὢν «προδότης» τῆς ἐκκλησίας του, «ἀποστάτης», «ἄσταιος» «ἀστήρικτος», κλπ. Διότι, ὁπόταν τις ἐνώνεται πρὸς ἓν τῶν τοιούτων ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων, τοῦτο προὔποιθήσῃν ὅτι ὁ νοῦς αὐτοῦ ἀφιερῶθη καὶ παρεδόθη καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὸ ἐν λόγῳ σύστημα, καὶ δὲν ἀνήκει τοῦ λοιποῦ εἰς ἑαυτόν. Τὸ σύστημα τοῦτο ἀναλαμβάνει νὰ ἀποφασίσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τί ἐστὶν ἀλήθεια, καὶ τί ἐστὶ πλάνη αὐτὸς δὲ, διὰ νὰ εἶνε ἀληθές, σταθερὸν καὶ πιστὸν μέλος, ἀνάγκη ν' ἀποδέχῃται τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐκκλησίας του, εἴτε καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ παρελθὸν εἴτε τὸ μέλλον, ἐφ' ὅλων τῶν θρησκευτικῶν ζητημάτων, ὅλως παραβλέπων τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ σκέψιν καὶ κρίσιν, καὶ ἀποφεύγων τὴν ἀτομικὴν ἔρευναν μήπως αὐξήσῃ εἰς τὴν γνῶσιν καὶ ἀπολεσθῆ οὕτως ὡς μέλος τοῦ τοιούτου συστήματος. Ἡ δουλεία αὕτη τῆς συνειδήσεως εἰς τὸ σύστημα καὶ τὸ «πιστεύω» αὐτοῦ δικαιολογεῖται συχνάκις διὰ τόσων καὶ τοιούτων λέξεων, ὁπόταν τις διακηρύττῃ ὅτι «ἀνήκει» εἰς τὸ τοιοῦτον σύστημα.

Τὰ δεσμὰ ταῦτα τοῦ Ἐκκλησιαστικισμοῦ, μακρὰν τοῦ νὰ λογίζονται ὀρθῶς ὡς δεσμὰ καὶ πέδικλα, ἐκτιμῶνται καὶ φέρονται ὡς κοσμήματα, ὡς γνωρίσματα σεβασμοῦ καὶ σημεῖα χαρακτῆρος. Μέχρι δὲ τοιούτου βαθμοῦ προὔχώρησεν ἡ ἐνέργεια τῆς πλάνης ταύτης, ὥστε πλεῖστα ἐκ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ ἤθελον αἰσθανθῆ ἐντροπὴν ἐὰν ποτε ἐγένετο γνωστὸν περὶ αὐτῶν ὅτι εἶναι ἄνευ τοιούτων ἀλύσεων, ἔστωσαν αὐταὶ ἐλαφραὶ ἢ βαρεῖται, μακρὰι ἢ βραχεῖται διὰ τὴν προσωπικὴν αὐτῶν ἐλευθερίαν. Οὗτοι αἰσχύνονται νὰ εἰπωσιν ὅτι δὲν εἶναι δεδουλωμένοι εἰς οἷονδήποτε σύστημα ἢ σύμβολον πίστεως, ἀλλ' «ἀνήκουσιν» εἰς τὸν Χριστὸν καὶ μόνον.

Ἐντεῦθεν δὲ προέρχεται τὸ ὅτι πολλάκις βλέπομεν ὥστε εἰλικρινές τι, καὶ τὴν ἀλήθειαν πεινῶν τέκνον τοῦ Θεοῦ, νὰ προβαίῃ βαθμιαίως ἀπὸ μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς ἀποχρώσεως εἰς ἄλλην, ὡς παιδίον τι διέρχεται ἀπὸ μιᾶς Σχολικῆς τάξεως εἰς ἑτέραν. Ἐὰν οὗτος εὐρίσκειτο πρῶην εἰς τὴν Παπικὴν ἐκκλησίαν, διανοιγομένων τῶν ἀφθαλμῶν του, ἐξέρχεται ἀπ' αὐτῆς, ἐμπίπτων πιθανῶς εἰς τινα κλάδον τοῦ Μεθωδιστικοῦ ἢ Προε-

βυτερικοῦ συστήματος. Ἐὰν δὲ καὶ ἐνταῦθα ἢ διὰ τὴν ἀληθειαν δίψα αὐτοῦ δὲν σβεσθῆ κατ' ὀλοκληρίαν, καὶ αἱ πνευματικαὶ αὐτοῦ αἰσθήσεις δὲν ἀποναρκωθῶσιν ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου, θὰ εὑρητε αὐτὸν μετὰ τινα ἔτη εἰς τινα τῶν κλάδων τοῦ Βαπτιστικοῦ συστήματος. Ἐὰν δ' οὗτος ἐξακολουθῆ ἀξάνων εἰς τὴν χάριν καὶ γνῶσιν καὶ ἀγάπην τῆς ἀληθείας, καὶ εἰς τὴν κατανόησιν καὶ ἐκτίμησιν τῆς ἐλευθερίας ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Χριστὸς ἐλευθεροῖ, θὰ εὑρητε αὐτὸν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐκτὸς παντὸς ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, ἠνωμένον μόνον μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἁγίων Αὐτοῦ καὶ συνδεόμενον μόνον μετ' αὐτῶν διὰ τῶν τρυφερῶν ἀλλ' ἰσχυρῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης καὶ ἀληθείας, ὡς ἐγένετο ἐν τῇ πρώτῃ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ. — Α. Κορθ. στ'. 15, 17. Ἐφεσ. δ'. 15, 16.

Τὸ αἰσθημα τῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς ἐλλείψεως ἀσφαλείας, ἐὰν δὲν διατελῆ τις δεδεσμευμένος ὑπὸ τῶν ἀλύσεων συστήματός τινος, εἶναι γενικόν. Τοῦτο γεννᾶται ἐκ τῆς ψευδοῦς ιδέας τῆς διαθρυληθείσης κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ παπισμοῦ, ὅτι τὸ νὰ ἀποτελῆ τις μέλος γῆϊνου τινὸς ὀργανισμοῦ εἶναι ζήτημα οὐσιῶδες, εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριον καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Τὰ γῆϊνα ταῦτα, τὰ κατ' ἀνθρωπίνους ιδέας καὶ σκοποὺς διωργανωμένα συστήματα, τὰ τόσον διάφορα τῶν ἀπλῶν, τῶν ἀδεσμεύτων σωματείων τῶν ἡμερῶν τῶν ἀποστόλων, θεωροῦνται ἀκουσίως καὶ σχεδὸν ἀσυνειδήτως ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, ὡς τόσαι ἄλλαι Οὐράνιοι Ἀσφαλιστικαὶ Ἐταιρεῖαι, εἰς μίαν τινὰ ἐκ τῶν ὁποίων χρῆμα, χρόνος, ὑποτέλεια, σεβασμός, κλπ., ἀνάγκη νὰ πληρῶνωνται τακτικῶς, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τις οὐρανίαν ἀνάπαυσιν καὶ εἰρήνην μετὰ θάνατον. Συμμορφούμενοι καὶ δρῶντες συμφῶνως πρὸς τὴν ψευδῆ αὐτὴν ιδέαν, οἱ ἄνθρωποι δείκνυνται τόσον σχεδὸν νευρικῶς ἀνυπόμονοι ὅπως διατελῶσι συνδεδεδμένοι μετὰ ἄλλου τινὸς συστήματος, ἐὰν ποτε ἐξέλθωσι ἐξ ἐνὸς τοιούτου, ὅσον ἤθελον εἶσθαι ἐὰν τὸ συμβόλαιον τῆς ἀσφαλείας αὐτῶν ἔληξε, καὶ ἀνάγκη νὰ ἀνανεώσωσιν αὐτὸ εἰς ἄλλην τινὰ εὐηπόλητον ἔταιρείαν.

Οὐδεὶς ὁμως γῆϊνος ὀργανισμὸς δύναται νὰ χορηγήσῃ δια-

βατήριον διὰ τὴν οὐρανίαν δόξαν. Καὶ ὁ μᾶλλον πεφαναισμένος ὀπαδὸς οἰουδήποτε ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος (ἐξαιρουμένων τῶν Παπιστῶν) δὲν δύναται νὰ ἀξιοῖ διὰ τὸ νὰ ἀνήκη τις ὡς μέλος εἰς τὴν ἐκκλησίαν θὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ οὐρανίαν δόξαν. Πάντες εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ὁμολογήσωσιν, διὰ ἀληθῆς ἐκκλησία εἶναι ἐκείνη τῆς ὁποίας ἡ καταγραφὴ τηρεῖται ἐν οὐρανῷ, καὶ οὐχὶ ἐπὶ γῆς. Ἐξαπατῶσι δ' οὗτοι τοὺς ἀνθρώπους ἀξιοῦντες διὰ εἶναι ἐπάναγκες νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸν Χριστὸν δι' αὐτῶν — ἐπάναγκες νὰ γείνωσι μέλη ἐκκλησιαστικοῦ τινος σωματείου ὅπως γείνωσι μέλη «τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ», τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησίας. Ἀπεναντίας, ὁ Κύριος, καίτοι οὐδένα ἀπηρνήθη ὅστις ἦλθε πρὸς αὐτὸν μέσῳ τοῦ ἐκκλησιαστικισμοῦ, καὶ οὐδένα ἀληθῶς Αὐτὸν ἐκζητήσαντα ἐξαπέστειλε κενὸν, λέγει ἐν τούτοις ἡμῖν διὰ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τοιούτων ἐμποδίων, ἀλλ' ὅτι θὰ ἡδυνάμεθα κάλλιον νὰ ἔλθωμεν εἰς Αὐτὸν ἀμέσως. «Δεῦτε πρὸς με», κράζει, «ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ» «ὁ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν». Εἶθε νὰ ἐδίδομεν ἐνωρίτερον προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους Αὐτοῦ. Διότι ἠθέλομεν ἀποφύγει τότε πολλὰ ἐκ τῶν βαρέων φορτίων τῶν ἀνθρωπίνων συστημάτων, πολλὰ ἐκ τῶν τελμάτων τῆς ἀθυμίας των, πολλὰ ἐκ τῶν φρουρίων τῆς ἀμφιβολίας, τὰς ματαιοπανηγέρεις των, τοὺς κοσμοκόφρονας λέοντάς των, κλπ.

Πολλοὶ, ἐν τούτοις, γεννηθέντες εἰς διαφόρους ἐκκλησίας, ἢ μεταφνευθέντες νηπιόθεν ἢ καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐν αὐταῖς, χωρὶς ν' ἀμφιβάλλωσι διόλου περὶ τῆς ἀληθείας τῶν διδασκαλιῶν τῶν συστημάτων αὐτῶν, ἀνεδείχθησαν ἐν τούτοις ἐλευθεροκάριοι, καὶ, ἀσυναίσθητως αὐτῶν, ὑπέρτεροι καὶ ἀπεριόριστοι τῶν ὀρίων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν, τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζουσι διὰ τῆς ἑαυτῶν ὁμολογίας, καὶ ὑποστηρίζουσι διὰ τῶν εἰς χεῖράς των μέσων καὶ τῆς ἐπιρροῆς των. Ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν ἀνεγνώρισαν τὰ πλεονεκτήματα τῆς πλήρους ἐλευθερίας, ἢ τὴν ὀπισθοδρομικότητα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δουλείας. Οὐδ' ἀπήλαυσαν δὲ πλήρη καὶ τέλειον ἀποχωρισμὸν ἀπ' αὐτῶν μέχρι τοῦδε, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ

θερισμοῦ. Ἦη λαλοῦνται αὐτοῖς εὐκρινῶς οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῶν: καθαρίσθητε (ἀπαλλάγητε ἀπὸ τε ἀδικοπραγιῶν καὶ ψευδοδιδασκαλιῶν), σεῖς οἱ βασιάζοντες τὰ σκεύη (τὰς ἀληθείας, τὰς διδασκαλίας) τοῦ Κυρίου — Ἦσα. νβ'. 11.

Ἦδη ἡ ἀξίνη ἐτέθη ἐπὶ τῆς ρίζης τοῦ ὀνόματι Χριστιανισμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων συστημάτων — τῆς Βαβυλῶνος, τοῦ «Χριστιανικοῦ κόσμου» — ὡς εἶχε τεθῆ ἐπὶ τῆς ρίζης τοῦ ὀνόματι Ἰουδαϊκοῦ συστήματος, κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἔλευσιν τὸ μέγα δὲ ἐκεῖνο σύστημα, ἐν τῷ ὁποίῳ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ εὐαρεστοῦνται νὰ κατασκηνώσι, τὸ ὁποῖον ἔχουσι μολύνει τόσον ἐλεεινῶς (Λουκ. ιγ'. 18, 19), καὶ τὸ ὁποῖον ἐγένετο πράγματι «φυλακὴ παντὸς ὀρνέου ἀκαθόρτου καὶ μεμισημένου» (Ἀποκλ. ιη'. 2), μέλλει νὰ κατακοπῆ ἵνα μὴ πλονᾷ πλέον τὸν κόσμον. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ, ἡ ἀληθῆς ἐλαία, αἱ ρίζαι τῆς ὁποίας εἶναι αἱ ἀληθεῖς ἐπαγγελίαι τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κλάδοι εἶναι οἱ ἀληθεῖς καὶ τελείως ἀφιεβωμένοι καὶ πιστοὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματά εἰσι «γεγραμμένα ἐν οὐρανοῖς», θέλει ἀναδειχθῆ ὡς ἡ ἀληθῆς καὶ μόνη συγκληρονόμος καὶ Νύμφη τοῦ Ἄρνιου — Ἀποκλ. ιζ'. 14.

Ἡ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΚΑΙ ΣΙΝΙΑΣΙΣ (κοσκινισμὸς) ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓΙΑΣΤΗΡΙΟΥ.

Καίτοι ἡ ἐκ Βαβυλῶνος ἔξοδος ἀποτελεῖ ἐν βῆμα, καὶ μάλιστα μέγα τοιοῦτον, πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς τελείας νίκης, ἐπ' οὐδενὶ ὁμῶς λόγῳ εἶναι τοῦτο καὶ τὸ τελευταῖον ὀφείλομεν δὲ νὰ προσέχωμεν καὶ ἀγροπνῶμεν προφυλασσόμενοι ἀπὸ τῆς τάσεως ἢ διαθέσεως ἧτις ἐνδέχεται νὰ μᾶς καταλάβῃ ὅπως ἐφησυχάσωμεν μετὰ ἕκαστον βῆμα προόδου ἐν τῇ ὁδῷ.

«Οὐδέποτε σκέπτου τὴν νίκην κτηθεῖσαν,
Μηδ' ἄπαξ ἀνέτως σταθῆς ἢ καθίσης:
Τὸ δύσκολον ἔργον σου τότε θὰ λήξῃ
ὅποταν τὸν στέφανον τέλος κερδίσης.

«Νέφος μαρτύρων περίξ σου

Βοᾷ σοι ἠχηρῶς.

«Λησμόνησον τὰ ὀπισθεν

Καὶ βαῖν' ἐμπρός, ἐμπρός».

Τοῦ βήματος τῆς ἐξόδου ἡμῶν ἐκ Βαβυλῶνος προηγήθησαν ἄλλα διαβήματα ὑπακοῆς, τὰ ὁποῖα, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἐξήσκησαν καὶ ἐνίσχυσαν τὸν χαρακτῆρα διὰ τοὺς ἐπακολούθουντας ἀγῶνας καὶ νίκας τοῦτο δὲ θὰ ἀκολουθήσωσι διάφοροι ἄλλαι δοκιμασίαι καὶ εὐκαιρίαι πρὸς νίκην, τὰς ὁποίας πάσας ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ Παῦλος, ἔγραφεν (Γαλάτ. ε'. 1.), «Τῇ Ἐλευθερίᾳ ἡμᾶς Χριστὸς ἠλευθέρωσε στήκετε οὖν καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε». Πᾶς ὅστις εὐτυχεῖ εἰς τὸ νὰ κατανοήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πλήρη ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς Βαβυλῶνος ἀπελευθέρωσιν, δέον νὰ προσδοκᾷ ὅτι θὰ ἔχη ν' ἀντιμετωπίσῃ ἄλλας ἀποπείρας ἐκ μέρους τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ, τεινούσας νὰ φέρωσιν αὐτὸν ὑπὸ ἄλλα εἶδη δουλείας, ἢ νὰ κάμωσιν αὐτὸν νὰ προσκόψῃ. Ὁ Κύριος ἐπιτρέπει τὰς δριμείας αὐτὰς δοκιμασίας νὰ ἐπέλθωσιν ὅπως ἡ ἡδὴ ἐκζητηθεῖσα, ἡ ἐκλεγεῖσα, τάξις γείνη φανερά καὶ ἐτοιμασθῇ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν Αὐτοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῆς δόξης.

Ἐν παράδειγμα τῆς τοιαύτης δοκιμασίας καὶ συνιάσεως ἔλαβε χώραν ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ θερισμῷ, προτυποῦν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δυνάμεθα ν' ἀπεκδεχώμεθα καὶ ἐν τῷ παρόντι θερισμῷ. Ὁ ναὸς ἡ ἡ τάξις τοῦ ἁγιοστηρίου, κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν, ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου, περὶ τῶν ὁποίων ἔλεγεν, «Ἑμεῖς καθαροὶ ἐστε, ἀλλ' οὐχὶ πάντες» (ἐξ ὑμῶν) μετὰ δὲ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ κατ' ὄνομα Ἰσραὴλ (εἰς τὸ 33 μ. Χ.) δριμεῖά τις δοκιμασία ἐπῆλθεν ἐπ' ἐκείνων, οἵτινες ἀντεπροσώπευον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τε τῶν καθαρῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων, πρὸς διαχωρισμὸν αὐτῶν. Ὁ Πέτρος ἐκοσκινίσθη, καὶ παρ' ὀλίγον ἀπετύγγανε (Λουκ. κβ'. 31. Ματθ. κστ'. 74, 75. Ἰωάν. κα'. 15—17) ἀλλ' ὢν «καθαρός,» καὶ εἰλικρινοῦς καρδίας ἄνθρωπος, ἰκανώθη ὅπως ἐξέλθῃ νικητῆς. Καὶ ὁ Ἰούδας ἐκοσκινίσθη ἐπίσης, καὶ ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἦτο καθαρός, ὅτι ἦτο διατεθειμένος καὶ πρόθυμος νὰ πωλήσῃ